

El refugi de la teva falda

Tinc disset anys i em vull menjar el món, però em queda molt per aprendre i ella ho sap

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=sPUXLI1bSU>

M'asseu al sofà i encén l'equip de música. ?Escolta això?, em diu. I em posa *Saps* d'en Serrat, mentre treu dos Marlboros del seu paquet i em convida a fumar.

És dissabte al matí i jo tinc els ulls vermells de plorar per vés a saber què. Als disset anys ploro gairebé cada dia perquè les hormones van i vénen sense treva i suo amb llàgrimes, com una febrada, cada petita catàstrofe que em toca viure.

Em passa l'encenedor mentre em recorda que és de mala educació encendre't la cigarreta tu primer, i s'encén la seva. Fumem mirant endavant, ella amb la bata d'estar per casa, jo amb la meva samarreta estripada. Ella amb un munt d'història a l'esquena i jo tot just començant la guerra.

?Saps que cada matí l'amor es lleva?, diu en Serrat. Ella em busca la mirada amb complicitat, com dient, *?Veus?* No ho dic jo, ho diu en Joan Manuel?. Li torno la mirada, assentint amb el cap. Seguim mirant endavant i escoltant atentament. *?Saps? S'ha perdut la teva olor i no recordo ni el color d'aquells ulls que tant em varen mirar?*. Ella somriu amb aire triomfal, com si en Serrat li estigués sent còmplice en la difícil tasca de ser mare. Jo ja torno a plorar i ella m'abraça. Sap que ara ve la part en què es completarà la seva missió de dissabte al matí. Fer-me entendre que cap dolor és per sempre i que, en molt poc temps, tornaré a estar bé. En l'interludi instrumental estic feta un mar de llàgrimes i mocs, la cigarreta xopa, mentre ella ni s'immuta i només murmura, *?això ho has de plorar?*.

?Saps? Ja torno a riure amb qualsevol cosa/ Saps? Avui els teus records no em fan nosa?. Em mira des de la cuina, eixugant-se les mans amb un drap. La miro, amb la típica expressió adolescent de *?coi, mama, ja ho sé?*. Ella somriu i torna a seure al meu costat. *?Va, no et vull veure així?* i em toca el nas, com sempre fa. I em fa riure per primera vegada en dos dies. I jo em vull fer molt petita i asseure'm a la seva falda, però el meu ja metre setanta-cinc no m'ho permet i li acabo posant el cap sobre la falda, mentre ella em grata l'esquena.

?Mama?, li dic entre sanglots. *?Digues, fill?*. *?Posem Conillet de vellut, sisplau??* Ella somriu de nou i s'aixeca per canviar el disc a l'equip de música. Sap que és la meva cançó preferida d'en Serrat des que era petiteta. I em deixa tornar al confort de la infantesa durant una estona. Perquè tinc disset anys i em vull menjar el món, però encara em queda molt per aprendre i ella ho sap.

La reminiscència, amb el cap sobre la falda de la meva mare, és el millor lloc on descansar una estona de les tragèdies de fer-se gran. On ser petitet i dèbil. On res mai et pot fer mal.

Foto: Blue Gold

Cançons: *Saps/ Conillet de vellut*
Autor: *Joan Manuel Serrat*
Discos: *Com ho fa el vent/ Serrat 4*

@mrspremise (<https://twitter.com/mrspremise>)